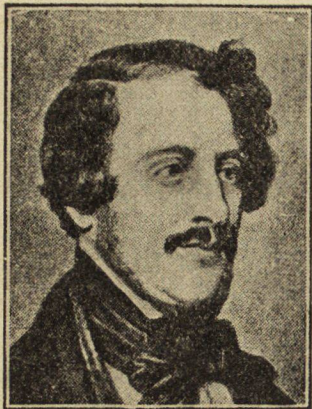

конто подражава стила и маниера на Росини. 1831 въ Милано се поставя неговата „Ана Болеинъ — въ сѣщото време, когато се играяла „Нощната скитница“ на Белини. Творбата, носяща черти вече на ли-

Гаетано Доницети

ченъ стилъ у Д., имала такъвъ успѣхъ, че бива дадена на всички голѣми оперни сцени: Парижъ, Лондонъ, Виена. До 1835 Д. пише надъ 20 опери, между които най-хубавото свое творение „Лучия ди Ламерморъ“, успѣха на която му донася професорско мѣсто по контрапунктъ въ Кралската консерватория въ Неаполъ. Следъ смъртъта на Белини, и когато следъ „Вилхелмъ Телъ“ Росини е билъ замѣкналъ като оперенъ композиторъ, Д. завладява всецѣло италиянската оперна сцена и става любимецъ на публиката. 1839 отива въ Парижъ (следъ забраната отъ цензурата представянето на „Полиевктъ“ въ Неаполъ), и тамъ пише своитѣ прекрасни творения „Дъщерята на управителя“ — 1840 (на френски) за „Комическата опера“, а следъ два месеца се явява въ „Голѣмата опера“ — „Мартинъ“ (переработка на „Полиевктъ“) и въ декемврий. сѣщата година — неговото най-ценно творение въ об-

ластѣта на сериозната опера „Фаворита“. Следъ това го виждаме въ Римъ, Милано и Виена. По настояване на Росини, на Д. е било предложено директорско и капелмайсторско мѣсто въ Лицея въ Болоня, отъ което той се отказва — за да приеме титлата „царски и кралски придворенъ композиторъ“ въ Виена. Тукъ Д. прекарва 1841—42 и пише „Линда ди Шамунилъ“, която е по-скоро музикална идилгия, отколкото опера. Следнитѣ две години живѣе промѣнливо — въ Парижъ, Виена и Неаполъ. Подъ влиянието на французската опера — въ последнитѣ творения на Д. се забелязва една по-голѣма правдивостъ, въ израза, по-голѣма грижливостъ въ изработката на подробноститѣ и обогатяване на инструментацията. Въ Парижъ той пише „Донъ Паскуале“ — единъ бисеръ на комическата опера. Последнитѣ му творения: „Донъ Себастианъ“ и „Катерина Корнаро“ се явяватъ презъ 1843, когато у него се забелязватъ първитѣ признаци на душевна болестъ, която го напълно обхваща презъ последнитѣ две години на живота му. Следъ едно кжсо пребивание въ едно заведение за душевно болни въ Иври при Парижъ — за да промѣни климата, бива отведенъ въ Бергамо, ала нищо не помогнало — и той умира.

Значението на Д. е въ неговитѣ опери. Макаръ и да не дава нѣщо ново въ своитѣ творби, макаръ че, поради бързината, съ която е творилъ (въ 2 седмици е пишелъ цѣла опера) — не е добре изработвалъ творенията си — (неговитѣ характеристики сж неубедителни) той — съ своята изключителна мелодическа изобретателностъ — е далъ толкова много любими мелодии, че още живѣе съ тѣхъ въ сѣзнанието на публиката. Освенъ 70 опери, Д. е писалъ още: църковна музика (меси, кантати, единъ Реквиемъ (за Белини), оркестрови и клавирни творби, а сжщо — арии и дуети.

Дончевъ, Георги — оперенъ пѣвецъ-баритонъ, род. 1884 въ Свищовъ, започналъ пѣвческата си кариера като хористъ въ катедралната църква въ родния си градъ; при представянето III-я актъ на „Фаустъ“ отъ Свищовското музикално дружество, пѣлъ Мефистофелъ,